

РЕШЕНИЕ

№ 811

гр. София, 15.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н. Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Теодора Анг. Карабашева

при участието на секретаря Светослава Хр. Матеева
в присъствието на прокурора А. Хюсм. К.
като разгледа докладваното от Теодора Анг. Карабашева Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20221100603970 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава XXI-ва от НПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от защитника на подсъдимия Ц. Ц. – адв. Н. Р., срещу присъда, постановена по НОХД № 3174/2021 г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, с която подсъдимият Ц. е признат за виновен в това, че на 11.04.2020 г. около 20:00 часа в гр.София, ж.к. ****, апартамента от ляво на стълбите, в стая, находяща се в цитираното жилище, е извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление, по отношение на лице, ненавършило 14-годишна възраст – малолетната В.И., родена на **** г. (на 13 г. към датата на извършване на деянието), а именно: целувал я по устата, с ръка опипал половите органи през дрехите, след което съблякъл дрехите □, както и своите, и след като И. легнала на леглото, Ц. седнал върху гърдите □ и еякулирал върху корема □ - престъпление по чл. 149, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 149, ал. 1 вр. чл. 54 от НК е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложено с три годишен изпитателен срок.

Подсъдимият е осъден и на основание чл. 189, ал. 3 от НПК да заплати направените в хода на досъдебното и съдебното производство разноски в размер на

878.40 лв.

В жалбата се излагат подробни аргументи относно неправилността и необосноваността на първоинстанционната присъда. Защитата изтъква, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, от които да се направи категоричен извод, че обвинението е доказано по несъмнен начин. Излага се, че показанията на пострадалата и показанията на свидетелите А. И. и П.А. не е следвало да бъдат кредитирани от съда, тъй като последните се явяват заинтересовани от изхода на спора. Посочва се, че приложеният по делото диск със снимки не може да бъде част от доказателствения материал, тъй като не е събран по предвидения в НПК ред. Изтъква се, че е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в недопускането на повторна комплексна психолого-психиатрична експертиза относно това дали пострадалата е могла правилно да възприема фактите, които имат значение по делото, и да дава достоверни показания по тях на датите 14.04.2020 г., 15.04.2020 г., 12.08.2020 г. и 05.07.2020 г. В жалбата се сочи, че пострадалата е заявила на подсъдимия, че е на 18 години, но и да се приеме, че има извършени блудствени действия, то те са били извършени доброволно. Твърди се, че при определяне на наказанието СРС е следвало да приложи разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК поради наличието на многобройни смекчаващи обстоятелства. В жалбата е инвокирано и доказателствено искане за допускане на повторна СПЕ със същата задача, която е била поставена и в производството пред СРС, а именно дали пострадалата е могла правилно да възприема фактите, които имат значение по делото, и да дава достоверни показания по тях на датите 14.04.2020 г., 15.04.2020 г., 12.08.2020 г. и 05.07.2020 г. Моли се за отмяна на обжалваната присъда и да бъде постановена друга, с която подсъдимият Ц. да бъде признат за невиновен. Алтернативно, моли се за присъдата да бъде отменена и да бъде изменена в частта за наказанието, като бъде наложено по-леко такова.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция защитата поддържа жалбата си в цялост. Критикува се крайният извод на СРС за доказаност на обвинението и се моли за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде оправдан.

Представителят на Софийската градска прокуратура намира депозираната жалба за неоснователна, като моли съда да я остави без уважение и да потвърди присъдата на СРС, като правилна и законосъобразна.

Подсъдимият Ц. И. в лична защита и в предоставената му последна дума моли да бъде признат за невинен, тъй като не е извършил това престъпление.

Софийският градски съд, след като обсъди доказателствата по делото, доводите, изложени в жалбата и при цялостна проверка на първоинстанционния съдебен акт, съгласно чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Анализът на доказателствената съвкупност, извършен от първоинстанционния

състав и отразен в мотивите към присъдата, е пълен, всеобхватен и изчерпателен. Изводите на решаващия съд почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото, след проведена съпоставка помежду им. Събраният по делото доказателствен материал е обсъден, като съдът е кредитирал показанията на тези от тях, които са последователни и вътрешно непротиворечиви.

Въззивният съд, след собствен комплексен анализ на всички събрани по делото доказателства, намира за необходимо да посочи, че частично споделя установената фактическа обстановка от районния съд. В резултат на собствена преценка, обоснована и почиваща на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства и анализирани в тяхната съвкупност, по същество според настоящата инстанция фактическата обстановка се свежда до следното:

Подсъдимият Ц. Е. Ц. с ЕГН: *****, е роден на **** г. в гр. Мездра, обл. Враца, българин, с българско гражданство, с висше образование, неженен, заемаш длъжност „постови стрелочник“ към НКЖИ, неосъждан, с постоянен адрес: гр. Роман, бул. ****.

Свидетелят – В.А. И., родена на **** г., била настанена в Кризисен център, находящ се в гр. Драгоман съгласно заповед № ЗД/Д-СО-СК-001/25.02.2020 г. на директора на ДСП-Самоков. Към датата на процесното деяние – 11.04.2020 г. последната била навършила 13 годишна възраст.

На 11.04.2020 г., около 18:00 часа, В.А. И. избягала от кризисния център в гр. Драгоман, за да отиде в гр. София, кв. „Панчарево“, където живеела майка ѝ – А. И.. В изпълнение на решението си, свидетелят В.И. отишла на жп гарата в гр. Драгоман, закупила си билет за влака в посока гр. София и седнала на пейка вътре в помещението на жп гарата, за да изчака влака. След това излязла навън, за да пуши. В това време покрай нея минал подсъдимият Ц. Ц., носейки синя на цвят полицейска униформа с надпис на гърба „Полиция“, понеже се връщал от дневна смяна на работа на ж.п. гара Драгоман, тъй като бил назначен като държавен служител в МВР на длъжност „старши полицай“ в група 02 „Патрулно – постова дейност“ на сектор „Опазване на обществения ред в железопътния транспорт“ на Зонално жандармерийско управление – София към дирекция „Жандармерия“ при ГД „НП – МВР“. Подсъдимият заговорил свидетеля И. и я попитал дали не е малка, за да пуши цигари, а от своя страна тя му отвърнала, че не е малка, че пуши от 9 годишна възраст, както и че така ѝ харесва. Попитал я на колко години е, а свидетелят И. му отговорила, че е на 13 години. След това тя му задала въпрос дали пътува за град София, а той ѝ отвърнал, че пътува за София и че ще я викне, когато тръгва влакът за София, след което отишъл в служебна стая – тип кабинка, и се преоблякъл с цивилни дрехи – долнище на анцуг черно на цвят, суитчър и кафяво шушлеково яке, носейки раница на гърба. Подсъдимият решил да си вземе кенче с бира, понеже смяната му вече била

приключила, и се върнал отново до В.И. с предложение дали иска да □ вземе нещо, при което последната му отговорила, че иска енергийна напитка „Хел“. Ц. отишъл до магазина, взел за себе си кенче с бира, както и заръчаната напитка „Хел“, върнал се и я дал на И.. Тогава двамата се заговорили, като В.И. му споделила, че иска да стигне до кв. „Панчарево“, но не знаела как, при което подсъдимият □ казал, че ще я упъти как да стигне до там. След като влакът в посока гр. София спрял на жп гарата в гр. Драгоман, подсъдимият казал на И., че това е влакът за гр. София, след което двамата се качили в един вагон и седнали заедно в едно купе. Първоначално подсъдимият седял срещу И., като продължавали да си говорят, но впоследствие седнал до нея и я прегърнал. После я целунал по устата, но И. си извъртяла главата настрана, тъй като не □ било приятно, при което Ц. спрял да я целува и се преместил на предишното си място. В купето дошла жена, която проверявала пътниците за билети, като проверила включително и Ц., и И.. След като в купето не останали други хора, подсъдимият отново седнал до И. и започнал да я целува по устата, при което последната отново си извърнала главата встрани. Тогава той □ казал, че била срамежлива, сладка и много лоша и да не му се била дърпала. В това време в купето влезли други хора и И. го помолила да се премести обратно, защото хората ги гледали, при което подсъдимият се върнал на предишното си място.

Пътували известно време, като в един момент Ц. казал на И., че след малко трябва да слизат и слезнали на Централна ж.п. гара – София заедно. Вървели към спирка на градския транспорт и докато вървели подсъдимият □ потвърдил, че ще я упъти и изпрати до автобуса за кв. „Панчарево“, но преди това трябвало да стигнат до неговия апартамент в ж.к. „Надежда“, за да си остави раницата. И. се съгласила, понеже не знаела как да стигне сама до кв. „Панчарево“, след което двамата се качили в автобус № 85 и по-късно слезли на спирка „Никола Жеков“ в ж.к. „Надежда-2“ и продължили да вървят пеша, докато не стигнали до блок 213, в чийто вход „А“ влезли. Качили се по стълбите и спрели на четвъртия етаж, когато Ц. отключил входната врата на апартамент, намиращ се от ляво на стълбите, след което влезнали вътре. Апартаментът се състоял от малък коридор, една стая и една баня, като И. влезнала в едната стая, където имало телевизор, маса и шкаф, и седнала на единичното легло, а до нея седнал и Ц.. Последният започнал да я целува по устата, а тя си извърнала главата настрана. Тогава подсъдимият започнал да я опипва с пръсти през дрехите ѝ в областта на половия орган, като откопчал копчето на дънките □, свалил ципа и започнал да я съблича, докато момичето не останало без никакви дрехи, при което тя се завила с един юрган и легнала на леглото. Подсъдимият също се съблякъл чисто гол, дръпнал и отвил И., обкрачил я и седнал върху гърдите □, търкайки половия си орган в тях, като □ казал „да лапа“, имайки предвид, че иска да бъде извършен орален акт с половия му орган, като последният бил във възбудено състояние. Той вкарал възбудения си член в устата ѝ и осъществил орален акт с нея, след което се преместил по-надолу и еякулирал

върху корема □, като удовлетворил половото си желание без съвкупление по отношение на малолетното момиче.

След това двамата се облекли и подсъдимият я завел до метростанция „Надежда“, където хванали заедно метрото и слезли на метростанция „Сердика“, като Ц. обяснил на И., че за да стигне до майка си трябва да слезе на метростанция „Интер Експо Център“ и после да си хване автобуса за кв. „Панчарево“, след което си тръгнал.

Няколко дни по-късно В.И. решила да разкаже на майка си – свидетеля А. И. за случилото се с подсъдимия, както и за това, че предния ден (т.е. на 10.04.2020 г.) е правила секс с друго момче срещу заплащане на сумата от 35 лева. Понеже отношенията между В. И. и нейния баща били влошени, последната решила да пренощува при свидетеля П.А., на когото също споделила за случилото се с Ц.. И. поискала мобилния телефон на Александров, за да влезе в профила си в социалната мрежа „фейсбук“, където осъществила комуникация с подсъдимия, който използвал за комуникацията си с И. профила с имена „Iliq Stoqnov“. В комуникацията помежду си подсъдимият изпратил свои снимки на И. и □ предложил да се срещнат отново. За този разговор в социалната мрежа И. разказала на майка си и впоследствие сигнализирали отдел „Закрила на детето“, от където ги насочили към ОД РУ-СДВР.

Правилно контролираният съд е приел, че фактологията, описана от него и възприета от настоящата инстанция, се подкрепя от събраните доказателства, а именно: показанията на свидетелите В.А. И. (включително и прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2, предл. 2 от НПК); А. С. И. (вкл. и прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 1 от НПК); Д.П.Р. (вкл. и прочетените по реда на чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 1 от НПК); П.Р.А. (вкл. и прочетените по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 и чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 1 от НПК); обясненията на подсъдимия Ц.; писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК – протокол за разпознаване на лица и предмети; протокол за доброволно предаване; справки от дирекция „Жандармерия – МВР“; разписание на влаковете по линия Драгоман – София; ежедневна ведомост и месечен график на служителите в ЗЖУ-София; материали от „Кризисен център за деца, жертви на трафик и домашно насилие“ – гр. Драгоман, от „Кризисен център за деца, жертви на трафик и домашно насилие – с.Балван,общ. Велико Търново и дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Велико Търново относно В.И.; справка за съдимост на подсъдимия; заключенията по изготвените съдебно-техническа експертиза, комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза за Ц. и комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза отново В.И., подложени на анализ по реда на чл. 107, ал. 5 от НПК.

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база

на доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, които намери за достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите. Първоинстанционният съд е извършил подробен анализ на събраните свидетелски показания, като е анализирал същите както поотделно, така и в тяхната взаимовръзка, коментирал е обстойно изготвените по делото експертизи, отговорил е на направените от защитата възражения и е извел правилни фактически изводи, които настоящата съдебна инстанция споделя.

Контролираната инстанция подробно е обсъдил обясненията, дадени от подсъдимия Ц. пред нея, като правилно не е дал вяра на казаното от него, че не е извършил блудствени действия с пострадалата, че тя не е влизала в процесното жилище, както и че И. му казала, че е на 18 години. Обясненията му влизат в директно противоречие както с преките показания на пострадалата, така и с косвените доказателства, събрани по делото и заключенията на вещите лица. Ето защо, настоящият състав приема казаното от подсъдимия в тази му част за защитна теза, която обаче не се подкрепя от нито едно друго доказателство, поради което и още веднъж не дава вяра на дадените от Ц. обяснения в тази им част.

В останалата им част, касаеща пресъздаването на сходна фактическа обстановка с тази, изложена от В.И., обясненията му кореспондират с останалата доказателствена съвкупност, поради което и съдът ги кредитира.

За достигане до решаващите изводи относно извършеното деяние и вината на подсъдимия, основателно първият съд се е позовал на свидетелските показания на пострадалата В.И., както и на показанията на свидетеля А. И. – майка на пострадалата, която осъществила първия контакт след извършеното деяние с И.. Настоящият състав подложи на основен анализ именно тези показания, доколкото единствено В.И. е очевидец на деянието и тя дава преки показания, свързани с предмета на доказване, а показанията на А. И., макар и производни, са от съществено значение, тъй като с нея пострадалата е осъществила първия контакт след извършеното деяние.

В настоящия случай въззивният съдебен състав намира, че по един искрен и убедителен начин В.И. описва случилото се на процесната дата, като дава показания за това какво е правила преди това, как се е появил подсъдимият, какво се е случило, докато са пътували във влака, какво е било точното разпределение в апартамента на Ц., в какво са се изразили конкретно неговите блудствени действия, как се е почувствала от тях и как е постъпила след случилото се. В тази им логичност показанията на В.И. хармонират и с показанията на свидетеля А. И., която макар да възпроизвежда разказаното □ от В.И. и въпреки констатираната родствена връзка помежду им, съдът счита, че в разказа □ не се откриват съществени разминавания по делото относно преживяното от И. и действията на Ц., като същевременно се твърдят и обстоятелства, кореспондиращи и в други аспекти, като досегашния живот на В.И., семейните

отношения между майката, дъщеря □ и нейния баща, както и относно момента на разкриване на извършените блудствени действия и причината, поради която за случая не е било съобщено веднага на компетентните органи. Въпреки, че в хода на разпитите както на В.И., така и на А. И. са задавани многобройни въпроси от страна на защитата, прокурора и съда, същите са в синхрон, което съдът счита, че се дължи на точно и обективно отразяване на фактите от реалността от страна на свидетелите. Показанията им сочат за ясно съхранен спомен за събитията, който те обективно възпроизвеждат пред съда, като настоящият съдебен състав намира, че показанията им са логични, последователни и в тях не се откриват вътрешни противоречия. В тази връзка и доколкото намери същите за логични, изчерпателни и последователни, съдът се довери и на показанията на свидетелите В.И. и А. И., като ги кредитира в цялост.

Съдът кредитира и показанията на свидетелите П.А. и Д.Р., тъй като ги намери за правдоподобни и не откри противоречия между тях и останалия доказателствен материал, като отчете, че показанията на Александров имат произведен характер по отношение на инкриминираното деяние, но доколкото отразяват в някои аспекти изложеното от останалите свидетели, съдът намира, че същите са относими към предмета на доказване и допринасят за изясняване на обективната истина по делото.

Настоящият състав кредитира писмените доказателства по делото като относими и събрани при следване на надлежния процесуален ред, както и изготвените по делото експертизи, като прецени, че същите са обективно и компетентно изготвени. Вещите лица подробно, задълбочено и професионално са обосновавали заключенията си и са отговорили на поставените от съда и страните въпроси в хода на съдебното следствие пред СРС.

Ето защо съдът се доверява изцяло на заключенията на комплексни съдебно - психиатрични и психологически експертизи на подсъдимия Ц. и на пострадалата И., че тя е могла да се ориентира правилно към датата на деянието и въпреки малолетието си и наличието на т.нар. „социална олигофрения“, притежава свидетелска годност за участие в процеса. Съдът дава вяра на заключението, че при В.И. не се наблюдава склонност да интерпретира фактите и въпреки примитивния си личностен стремеж не са налице данни за псевдология, фантастика в миналото и настоящото в поведението или за преиначаване на релано случилото се.

Съдът кредитира и заключенията на съдебно - психиатрична и съдебно психологичната експертиза на подсъдимия, от които е видно, че същият не страда от психични заболявания, няма данни за интелектуален дефицит или редукция, които да са пречка за правилното му ориентиране във фактическата ситуация и отреагирането му. Могъл е по време на деянието да разбира свойството и значението на постъпките си и да ръководи действията си.

Така изложената фактическа обстановка в цялост може да бъде приета за

изяснена от първоинстанционния съдебен състав в необходимата степен и достатъчно пълнота. Установени са по безспорен начин обстоятелствата, от значение за правилното решаване на делото - фактите относно извършване на деянията, авторството на същите, механизма на извършването им, субективната страна на престъпленията и конкретното своеобразие на обстоятелствата, при които са били извършени.

Настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК съдът е обсъдил комплексно събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации.

Необходимо е да бъде даден и отговор на възраженията на защитата, изнесени в съдебно заседание пред въззивния съд, като в тази връзка настоящият съдебен състав намира следното:

Защитата възражава, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила поради неуважаването на искането на защитата за назначаване и изслушване на повторна комплексна психолого-психиатрична експертиза по отношение на В.И. със задача дали пострадалата е могла правилно да възприема фактите, които имат значение по делото, и да дава достоверни показания по тях на датите 14.04.2020 г., 15.04.2020 г., 12.08.2020 г. и 05.07.2020 г. Съдът не намира възражението за основателно. От една страна, от позицията на защитата не са наведени никакви доводи, които да внасят в съмнение в обективността, компетентността и професионализма на вещите лица, работили по назначената комплексна психолого-психиатрична експертиза, а от друга страна константна е практиката на върховните съдилища, че неуважаването на релевирано доказателствено искане на която и да е от страните от производството не може да бъде счетено като нарушение на процесуалните правила, тъй като в прерогатива на съда е да се отчете дали дадено доказателствено искане е релевантно за изясняване на спорния предмет на делото или не.

По отношение на възражението, че приложеният по делото диск със снимки, който е бил предмет на изготвената и приета по делото съдебно-техническа експертиза, не може да бъде ползван като доказателство, тъй като снимките върху него не били събрани по предвидения в НПК ред, настоящият състав намира, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., отразяващи или съдържащи информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл. 102 от НПК, следва да се третираят като веществени доказателства по смисъла на чл. 109, ал.1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението (в този смисъл е Решение № 390/02.10.2009 г. по н.д.№ 393/09 г., II н.о. на ВКС). Поради тази причина

няма пречка и същите да бъдат ползвани и правилно са приобщени към доказателствения материал по делото. Важно е обаче да се прецени дали те са годен източник на доказателство без следа от манипулации по него. В настоящия случай в мотивите към присъдата не е обсъждано съдържанието на въпросните „скрийншоти“, тъй като същите не са били обект на изследване относно лицева идентификация. Задачата, поставена на вещото лице в заключението по съдебно-техническата експертиза, е била единствено да се свалят снимките, налични в предоставения оптичен носител – диск и да се изготви фотоалбум, което е сторено. Тези снимка имат качеството на предмети, върху които има следи от престъплението, поради което без съмнение могат да се ползват, а вече съмненията за достоверността им може да се проверяват чрез различни процесуални способи, включително и експертиза, което в настоящия казус не е извършено. Поради тази причина и предвид неизвършването на експертно изследване относно лицева идентификация, въззивният съд не споделя изводите на СРС, че впоследствие е бил проведен разговор между пострадалата и подсъдимия, въпреки противоположно твърдяното в показанията на свидетелите В.И., А. И. и П.А.. Не е налице категоричност, че водената кореспонденция е била проведена именно между пострадалата И. и подсъдимия Ц., предвид обстоятелството, че в сферата на социалните мрежи всеки гражданин може да създаде профил, непосочвайки действителните си имена, единен граждански номер, месторабота, местоживеене и т.н., и да води комуникация чрез такъв профил с други лица. Поради тази причина и според настоящият състав не е налице сигурност, че комуникацията е била водена именно между процесните страни. Това обстоятелство въззивният състав не намира за съществено обаче доколкото същото не дава никакво отражение върху фактическите и правни изводи на съда относно наличието на деяние, механизмът на извършването му и авторството от страна на подсъдимия.

Отговор на направеното от защитата възражение срещу преценката на съда да не се довери на обясненията на подсъдимия Ц. бе даден в обективирания по-горе в настоящия съдебен акт доказателствен анализ, в рамките на който съдът посочи кои доказателства и доказателствени средства кредитира и на какво основание, както и защо е намерил, че обясненията на подсъдимия са израз на негова защитна версия, която обаче не намира опора в нито едно доказателство по делото.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът е извел единственият възможен правен извод, а именно, че с извършеното от него деяние, подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпния състав по чл. 149, ал. 1 от НК.

От обективна страна, на 11.04.2020 г., около 20:00 часа в гр. София, в ж. к. ”****”, в апартамента от ляво на стълбите и в стая, находяща се в жилището,

подсъдимият е извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 - годишна възраст – В.А. И., родена на **** г. (13-годишна към датата на деянието), а именно: целувал я по устата, с ръка опипал половите □ органи през дрехите, след което съблякъл дрехите □, както и своите, като след като И. легнала на леглото, подсъдимия седнал върху гърдите □ и я накарал да му лапне възбудения полов орган и осъществил орален полов акт, като еякулирал върху корема ѝ.

Въззивният съд прие, че извършването на престъплението, предмет на настоящото производство и авторството от страна на подсъдимия Ц., се установява по несъмнен начин от показанията на свидетелите В.И., А. И., както и от подкрепящите ги показания на свидетелите П.А. и Д.Р..

Следва да се отбележи, че блудството по основния състав на чл. 149, ал. 1 от НК е просто престъпление, т. е. такова, при което изпълнителното деяние се осъществява с едно деяние, което може и да включва поредица от действия, които обаче следва да са обединени и подчинени на конкретно решение за реализиране на конкретна цел - да се възбуди и удовлетвори полово желание, какъвто е и настоящият случай. Установено е, че по отношение на пострадалата В.И. подсъдимият Ц. е опипвал с ръка половия □ орган, целувал я е без нейно желание, съблякъл нейните и своите дрехи, след което се качил върху гърдите □, накарал я да лапне възбуденият му полов орган и реализирал орален полов акт, след което еякулирал върху корема □, които действия са от естеството да възбудят и удовлетворят полово желание. Престъплението е формално, същото е довършено с извършване на самите действия за възбуждане или удовлетворяване на полово желание, без съвкупление, като не е необходимо тази цел да бъде постигната.

Посочените действия на подсъдимия са извършени по отношение на малолетно момиче - ненавършило 14 годишна възраст. Липсват данни за използване на сила, заплаха или безпомощно състояние, поради което осъществените от Ц. Ц. престъпления правилно са подведени именно под хипотезата на чл. 149, ал. 1 от НК.

От субективна страна подсъдимият е действал виновно, с пряк умисъл. Същият е съзнавал общественотоопасния характер на своите деяния, а именно, че извършените действия са от естество да възбудят и удовлетворят полово желание без съвкупление, както и че пострадалата е малолетно лице, за което същата го е уведомила изрично. Предвиждал е общественотоопасните последици, че накърнява половата неприкосновеност и съблюдаването на половия морал, както и правилното психическо и физическо развитие на пострадалата И., която е малолетна, и въпреки това е искал и целял тяхното настъпване. Налице е и специалната цел на дееца, предвидена в състава на престъплението по чл. 149, ал. 1 от НК, а именно желанието на подсъдимия да възбуди полово желание у самия него, без съвкупление с пострадалата, както и да

удовлетвори същото.

ПО ВИДА И РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО:

Настоящият въззивен състав извърши самостоятелна проверка на присъдата в частта за наказанието, като не намери основание за изменението ѝ в тази ѝ част.

За престъпление по чл. 149, ал. 1 от НК законодателят е предвидил наказание "лишаване от свобода" от една до шест години.

Разпоредбата на чл. 54 от НК задължава съда да определи наказанието в рамките, посочени в съответната специална норма, като прецени наличието на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, освен ако не се установи наличието на многобройни или изключителни такива, като в този случай следва да се приложи разпоредбата на чл. 55 от НК.

Въззивната инстанция намира, че по настоящото дало не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК, тъй като не са налице нито многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, нито изключителни такива, противно на твърдяното от защитата.

При индивидуализацията на наказанието за извършеното от подсъдимия Ц. деяние първоинстанционният съд правилно е оценил наличните смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото съдебно минало на подсъдимия, трудовата му ангажираност и добрите му характеристични данни, включително и възрастта на пострадалата, непосредствено предхождаща 14 години. СРС е отчетел също, че по делото са налице и отегчаващи отговорността обстоятелства, а именно заеманата от Ц. длъжност в структурата на МВР, която предполага и предвижда по-високи изисквания за съблюдаване с установения правов ред. С оглед изложеното и при така установения превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, настоящият съдебен състав намира определеното от първоинстанционния такъв наказание "лишаване от свобода" за срок в предвидения в закона минимум, а именно "лишаване от свобода" за срок от една година за законосъобразно и справедливо.

Съдът констатира, че са налице предпоставките за приложението на чл. 66, ал. 1 от НК – подсъдимия Ц. Ц. не е осъждан и срокът на наложеното наказание не надвишава три години. Посочената разпоредба не е императивна, но първоинстанционният съд правилно е преценил, че с оглед особеностите на настоящия случай за постигане на генералната и специална превенция не е необходимо ефективно изтърпяване на наказанията, поради което правилно е отложил изтърпяването на така определеното наказание за срок от три години.

С оглед изложеното въззивният състав намира наложеното от първоинстанционния такъв наказание "лишаване от свобода" за срок от една година, изтърпяването на което е отложено за срок от три години, за законосъобразно, справедливо отмерено и годно за постигането на целите на генералната и специална

превенция.

Правилно на основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия да заплати в полза на държавата по сметка на СДВР сторените на досъдебното производство разноси в размер на по 878.40 лева, както и направените в хода на съдебното производство пред Софийски районен съд разноси в размер на 812.00 лева по сметка на СРС.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед горепосочените съображения, постанови своето решение.

Воден от всичко изложено и на основание чл. 334, т. 6 от НПК вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 12.05.2022 година по НОХД № 3174/2021 година по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____